

[Glistrup]

res arbejde, men typisk giver det nu engang større tilfredsstillelse at være med til at skabe et åndsværk, end det giver at stå ved et samleband eller ved en tandlægestol, eller hvad man nu ellers kan tænke sig af stereotyp og kedeligt arbejde, og derfor er det rimeligt og rigtigt, at der kompenseres på den måde, at den, der står ved samlebandet, den, der står og piller folk inde i munden, folk, der ser nogenlunde ens ud for de 10.000 patienters vedkommende, man kan komme igennem i løbet af en tandlægekariere, får en noget højere timeløn end dem, der virkelig kan få realiseret menneskelig tilfredshed, sådan som man realiserer den, når man skaber kunstneriske værker. En anden ting er, at når vi kommer helt op i det sublime kunstneriske – man nævner Ib Henrik Cavling og forskellige andre i motiverne – må man sige, at så er samfundet så interesseret i at få en sådan helt fremragende indsats fra enkelte mennesker, at der er grund til netop derfor at give de pågældende en høj aflønning.

Men dette er jo slet ikke et forslag, der har noget som helst at gøre med disse sociale, fordelingspolitiske synspunkter, som man altså som falskmøntnere i så høj grad har puttet ind i denne debat. Tro det eller ej: den, der faktisk forstår fremskridtspartiet bedst, er fru Ingerlise Koefoed. Bortset fra, at hun selvfølgelig måtte putte noget ind hist og her om, at hun bestemt ikke var fremskridtskvinde – og det er gået op for os efterhånden – var det stort set sådan, at hun ramte det, som dette forslag går ud på, og det er, at vi naturnødvendigt må arbejde videre med at have ophavsret, og det er også et svar til hr. Bernhard Baunsgaard, der ganske overfortolkede bemærkningen på side 3, 2. spalte midtpå. Vi må have ophavsretten, så langt vi overhovedet kan skue frem, men sådan som teknikken har udviklet sig, og sådan som tingene ligger, fuldstændig anderledes nu om dage end tidligere, må vi virkelig tage dette op til behandling, og da kan det ikke nytte noget, at man bliver ved med, som man gjorde, da sagen var til behandling i foråret 1976, og gør nu i foråret 1983, at sige, at der sidder en komité. Ja, det har der gjort, siden jeg begyndte at syle med disse ting i september 1950. Der har siddet en komité konstant og hele tiden. Den nuværende komité blev nedsat, fordi man var blevet træt af at have en fælles komité fra 1970 siddende. Den hav-

de siddet i 5–6 år uden at lave noget som helst, og så sagde man: nu afskediger vi den, og så udnævner vi en ny komité. Og den sidder altså stadig væk og arbejder. Her må folketinget med den enorme tekniske udvikling, der foregår, se at få skredet ind og få skredet ind nogenlunde tidligt for at få løst de mange enkeltproblemer, der er.

Man kan selvfølgelig godt begrebsmæssigt tage det udgangspunkt, som fru Annelise Gotfredsen og fru Mette Madsen tog, og kalde dette for en ejendomsret; det er kun et spørgsmål om at anvende en mere eller mindre hensigtsmæssig terminologi. Man løser jo ikke noget ved, at man kalder ophavsretten for en ejendomsret eller kalder ophavsretten for noget andet. Man skal finde frem til noget, der fungerer praktisk under de forhold, som samfundet nu engang lever under, og i videotiden, mikrofilmens tid, satellittiden, og hvad der ellers karakteriserer nutidens teknologi, er det nu engang således, at vi ikke bare uden videre kan blive ved med at operere i de samme baner, som Bernerkonventionens stiftere var tilhængere af i midten af sidste århundrede, og som man derefter stort set har marcheret videre frem i.

For bare at tage et lille eksempel til supplerende af det, der står i forslaget: der spildes ganske givet i millionvis af timer, der kunne have været anvendt til noget mere nyttigt i Danmark, hvert eneste år, fordi Danmarks Radio i radioavis, i TV-avis, i regionalradio og alle andre steder føler sig forpligtet til at fortælle: »De hørte Danmarks Radios korrespondent i Bruxelles, Poul Smidt« eller »TV-Avisens økonomiske medarbejder, Hans Bischoff«. Vi er så flintrende ligeglade med, om det er Poul Smidt eller Hans Bischoff, der kommer og siger noget. Det, der er det afgørende, er, hvad de siger. Giver de en saglig og rigtig orientering, synes vi, det er direkte horribelt, at ophavsretslovgivningen skal gennemtvinge, at de mennesker skal nævnes, mens man aldrig omtaler fru Sørine Madsen, der har afstøvet mikrofonerne, og hendes indsats har været akkurat lige så væsentlig og lige så vigtig. Det afgørende er, at vi får at vide, hvad der kan siges om det, der f.eks. er sket i Strasbourg, eller om den diskontinuitetsændelse, der måtte have fundet sted i dag, eller hvad der nu ellers kan være tale om. Det er det, der interesserer. Men om det er Poul Smidt eller Hans